

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Aventuri în Munții Stâncoși

Betty Swinford

Retipărire

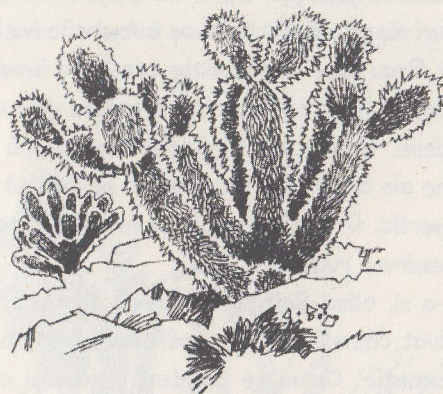
 CASACĂRȚII

Oradea, 2016

Cuprins

Urcarea pe munte	9
Iepurii înfiați	15
Bătrânul Pleșuv	21
Oița cea pierdută	27
La întâlnire cu un urs negru	32
Ca prin urechile acului	39
Un cioban muntean	46
O greșeală prostească	51
Trecătoarea Stânca Roșiatică	56
Desenul din nisip	62
Biscuiți cu cașcaval	67
Frumos, dar mortal	72
Un Crăciun în Arizona	78
Cutia poștală a doamnei Messing	82
Chestionar	87
Răspunsuri la chestionar	90
Informații despre autoare	92

Urcarea pe munte

Locuiam împreună cu soțul meu, Bob, la o fermă de animale în deșertul Arizona. Numele fermei era *Rancho Vistoso*. Asta înseamnă fermă cu vedere sau observator.

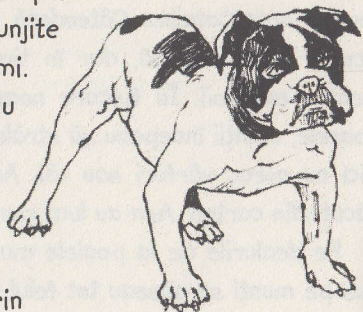
Vizavi cu ferma erau maiestuoșii, dar și stâncoșii munți Santa Catalina. Câteodată, în lunile de iarnă, erau acoperiți cu zăpadă, dar în timpul verii erau ideali pentru excursii. În fiecare noapte, după ce apunea soarele, munții începeau să strălucească rozaliu. Parcă nici nu aveau vârfuri sau văi. Arătau de parcă ar fi făcuți din carton. Așa au luat porecla „Munții Carton”.

Pe dealurile de la poalele munților care conduceau sus pe munți se găseau tot felul de lucruri minunate și

încântătoare. Cel puțin pentru excursioniști ca Bob și ca mine. De exemplu, așa erau rămășițele demolate ale unor ziduri de pământ a ceea ce a fost cândva misiunea spaniolă. Erau case abandonate care încă aveau lucruri în ele, cum ar fi: paturi din alamă, mașini de cusut vechi și frigidere. Odată am descoperit o moară de vânt străveche ale cărei pale încercau să se învârtă în vântul cald deșertic. O dâră de apă roșiatică picura într-un imens rezervor ruginit.

Într-o zi, când Bob era liber de la munca fermei, ne-am luat câinele și niște mâncare și am pornit într-o drumeție. Ca niște prieteni uriași și colțuroși, vârful stâncii ne făceau semn. Oricum, ca să ajungem la munți, trebuia să trecem printr-o pădure de cactus Cholla (se pronunță *cio-ia*). Acești cactuși puteau fi mortali. Spinii lor puteau să treacă și prin încălțăminte, chiar dacă doar îi atingeai. Aceștia cresc prin niște înnădături rotunjite de diferite lungimi. Multe dintre ele erau căzute la pământ, așa că trebuia să fii foarte atent să nu calci pe ele.

Am trecut prin pădurea Cholla doar cu un singur

incident. Asta a fost când am atins cu piciorul o tulpină căzută și spinii mi s-au înfipt în picior. A fost foarte dureros și nu am mai putut face un singur pas până când Bob mi l-a scos.

Drumul a devenit abrupt și stâncos. Eram în frunte cu Bob, iar câinele ne urma. Simțindu-mă în siguranță acum că eram departe de cactuși, nu eram foarte atentă pe unde mergeam.

Deodată, Bob a strigat:

— Betty, ai grijă!

A fost prea târziu. Am auzit un sâsâit puternic lângă piciorul meu și m-am întors să văd că eram la un centimetru distanță de un monstru Gila mortal! Își

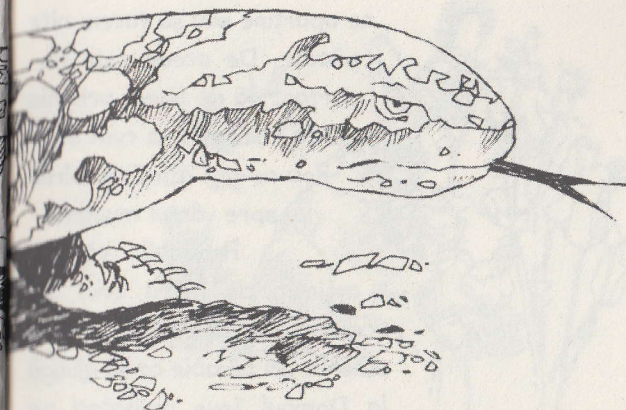

scotea limba groasă și bifurcată înspre noi. Uchii lui mărgelați nu se îndepărtau de la mine.

— Bob, am șoptit eu, e superb!

— Dar este și veninos. Depărtează-te de el încet.

Am învățat mai târziu că există doar două șopârle veninoase în lume. Una este șopârla mexicană cu mărgele, iar cealaltă este monstrul Gila (se pronunță *hi-la*). Fiind colorat în portocaliu și negru, monstrul Gila este frumos și pielea lui arată mărgelată. Gila ajunge până la o lungime de 23–36 de centimetri. Iarna hibernează. În lunile de primăvară și vară caută ouă de păsări și de țestoase. Se hrănesc și cu animale mici, de exemplu cu pui de iepuri. Limba lor este bifurcată ca a unui șarpe, dar groasă. Când mușcă, stau pe loc și mestecă încercând să injecteze victimei cât mai mult venin.

De prisos să spun că m-am îndepărtat cu grijă de șopârlă. Eram foarte aproape de ea și sunt sigură că numai Domnul m-a păzit să nu fiu mușcată.

Am continuat urcușul, lăsând dealurile de la poale în urmă și începând să urcăm pe muntele abrupt și pietros. În unele locuri trebuia să tragem câinele de zgardă. Apoi, dintr-odată am ajuns la o pajiște întinsă cu multă iarbă verde și cu pini înalți și semeți. Bătea un vânticel răcoros, de munte. Bob a aprins un foc ca să ne putem încălzi crenvurștii și să facem niște cafea, apoi ne-am întins pe iarbă ca să ne odihnim.

Era ca și cum am intrat într-o nouă lume, diferită față de deșertul plin de pericole.

Mă gândeam la câte pericole și capcane ne pregătește Satana. El ar face orice ca să ne ispitească